

Chambre des Représentants		Kamer der Volksvertegenwoordigers	
Session de 1938-1939	N° 24		Zittingsjaar 1938-1939
N° 7 (S. E. 1938) : PROJET DE LOI	SEANCE du 23 novembre 1938	VERGADERING van 23 November 1938	WETSONTWERP N° 7 (B. Z. 1938)

PROJET DE LOI

modifiant la loi du 14 janvier 1928 concernant l'abandon de famille, modifiée par la loi du 30 mai 1931.

RAPPORT

FAIT AU NOM DE LA COMMISSION
DE LA JUSTICE (1)
PAR M. CARTON DE WIART.

MESDAMES, MESSIEURS,

Le délit d'abandon de famille n'existe que depuis dix ans dans notre législation répressive. Il y fut introduit à la suite d'une double proposition de loi d'initiative parlementaire déposée à la Chambre des Représentants le 5 août 1925 (1) et qui est devenue la loi du 14 janvier 1928. Ce délit est désormais prévu par notre Code Pénal où il fait l'objet d'un article 391 bis qui figure au Titre VII des « crimes et des délits contre l'ordre des familles et contre la moralité publique » en un nouveau chapitre IX intitulé « De l'abandon de famille ».

D'après le texte voté en 1928, cet article punissait d'un emprisonnement de huit jours à deux mois et d'une amende de cinquante à cinq cents francs ou d'une de ces peines seulement, sans préjudice s'il y a lieu de l'application de dispositions pénales plus sévères, toute personne qui, ayant été condamnée par une décision judiciaire, passée en force de chose jugée, à fournir une pension alimentaire à son conjoint, à ses descendants ou à ses ascendants, sera volontairement demeurée plus de trois mois sans en acquitter les termes. Un article 2 organisait une procédure de conciliation préalable. Il stipulait que lorsqu'une personne débitrice d'aliments dans les conditions prévues à l'art. 1er au profit de son conjoint, de ses des-

(1) La Commission, présidée par M. Mundeleer, est composée de Mme Blume-Grégoire et MM. Bohy, Brunet, Collard, Craeybeekx, Gruselin, Hossey, Vranckx. — Carton de Wiart, Delwaide, De Winde, Kluyckens, Koelman, Maes, Poncolet. — Janssens (W.), Jennissen. — Collet (P.), Legros. — Romsée. — Lahaut.

(1) Proposition de loi de M. Jennissen. Proposition de loi de M. Carton de Wiart. (Chambre des Représentants. Session extraordinaire de 1925, numéros 127 et 132.)

WETSONTWERP

tot wijziging van de reeds bij de wet van 30 Mei 1931 gewijzigde wet van 14 Januari 1928 op de verlatting van familie.

VERSLAG

NAMENS DE COMMISSIE
VOOR DE JUSTITIE (1) UITGEBRACHT
DOOR DEN HEER CARTON DE WIART

MEVROUWEN, MIJNE HEEREN,

Het misdrijf van verlatting van familie bestaat slechts sedert tien jaar in onze strafwetgeving. Het werd er in opgenomen ten gevolge van een tweevoudig wetsvoorstel uitgaande van het parlementair initiatief, dat, op 5 Augustus 1925 (1), bij de Kamer der Volksvertegenwoordigers werd ingediend en dat de wet van 14 Juni 1928 geworden is. Dit misdrijf wordt voortaan voorzien bij ons Strafwetboek waarin het werd opgenomen onder artikel 391 bis van Titel VII « Misdaden en wanbedrijven tegen de orde der familie en tegen de openbare zedelijkheid », in een nieuw hoofdstuk IX getiteld « Verlatting van familie ».

Volgens den tekst in 1928 aangenomen, werd op grond van dit artikel met gevangenzetting van acht dagen tot twee maanden en met een geldboete van vijftig tot vijfhonderd frank of met een van die straffen alleen gestraft, onverminderd, zoo daartoe termen zijn, de toepassing van strenger strafbepalingen, al wie, veroordeeld geweest zijnde, door een in kracht van gewijsde gegane uitspraak, om een jaargeld tot onderhoud uit te keeren aan zijn echtgenoot, aan zijn afstammelingen of aan zijn bloedverwanten in de opgaande linie, meer dan drie maanden in gebreke is gebleven de termijnen er van te kwijten. Een artikel 2, waarbij een procedure van voorafgaande verzoening wordt ingericht, bepaalde dat, wanneer een persoon

(1) De Commissie, voorgezeten door den heer Mundeleer, bestaat uit Mevr. Blume-Grégoire en de HH. Bohy, Brunet, Collard, Craeybeekx, Gruselin, Hossey, Vranckx. — Carton de Wiart, Delwaide, De Winde, Kluyckens, Koelman, Maes, Poncolet. — Janssens (W.), Jennissen. — Collet (P.), Legros. — Romsée. — Lahaut.

(1) Wetsvoorstel van den heer Jennissen. Wetsvoorstel van den heer Carton de Wiart. (Kamer der Volksvertegenwoordigers. Buitengewone zitting van 1925, n°s 127 en 132.)

cendants ou de ses ascendants, est demeurée plus de trois mois sans acquitter les termes de la pension, elle sera appelée devant le juge de paix à la requête de toute personne intéressée ou du ministère public et ce au moyen d'une lettre recommandée signée et adressée par le greffier avec accusé de réception. Le juge de paix recueille les explications des parties et dresse du tout procès-verbal qu'il transmet au Procureur du Roi.

Cette réforme de nature à fortifier l'institution familiale, base de toute organisation sociale solide, répondait à une réelle nécessité. Aussi, à l'application, il apparut bientôt qu'il fallait en étendre la portée. C'est pourquoi une proposition de loi, déposée cette fois au Sénat le 16 avril 1930 (1), demanda l'élargissement de son champ d'application par l'extension de la répression à l'inexécution des obligations qui font l'objet des articles 205, paragr. 2, 206, 301, 340b et 340c. Cette proposition ayant été amendée devint la loi du 30 mai 1931. Le délit d'abandon de famille fut désormais étendu aux obligations qui font l'objet des articles 206, 301 et 340b du Code pénal. A la suite de cette seconde loi du 30 mai 1931, l'art. 391bis du Code pénal s'est trouvé modifié comme suit :

« Sera punie d'un emprisonnement de huit jours à deux mois et d'une amende de cinquante à cinq cents francs ou d'une de ces peines seulement, sans préjudice s'il y a lieu de l'application de dispositions pénales plus sévères, toute personne qui, ayant été condamnée par une décision judiciaire, passée en force de chose jugée, à fournir une pension alimentaire à son conjoint, à ses descendants ou à ses ascendants, sera volontairement demeurée plus de trois mois sans en acquitter les termes. Sera punie des mêmes peines, l'inexécution, dans les conditions prévues au précédent alinéa, des obligations qui font l'objet des articles 206, 301 et 340b du Code civil (2). Lorsqu'une personne débitrice d'aliments, dans les conditions prévues à l'art. 1er, est demeurée plus de trois mois sans acquitter

(1) Proposition de loi de M. Pierlot. (Sénat. Session ordinaire. 1930-1931, n° 135.)

(2) Ces articles sont ainsi conçus :

Art. 206. — Les gendres et belles-filles doivent également, et dans les mêmes circonstances, des aliments à leurs beau-père et belle-mère, mais cette obligation cesse : 1° lorsque la belle-mère a convolé en secondes noces; 2° lorsque celui des époux qui produisait l'affinité, et les enfants issus de son union avec l'autre époux, sont décédés.

Art. 301. — Si les époux ne s'étaient fait aucun avantage, ou si ceux stipulés ne paraissaient pas suffisants pour assurer la subsistance de l'époux qui a obtenu le divorce, le tribunal pourra lui accorder, sur les biens de l'autre époux une pension alimentaire, qui ne pourra excéder le tiers des revenus de cet autre époux. Cette pension sera révocable dans le cas où elle cesserait d'être nécessaire.

Art. 340b. — L'enfant naturel peut réclamer de celui qui a eu des relations avec sa mère, pendant la période légale de la conception, une

die, in de voorwaarden voorzien bij artikel één, onderhoudsmiddelen verschuldigd is, meer dan drie maanden in gebreke is gebleven de termijnen van het pensioen te kwijten, wordt hij door den vrederechter ontboden ten verzoeken van belanghebbenden of van het openbaar ministerie, en dit door middel van een aangeteekenden brief door den griffier geteekend en toegezonden met een bericht van ontvangst. De vrederechter neemt de verklaringen van partijen af en maakt daarvan een proces-verbaal op, dat hij aan den Procureur des Konings overdraagt.

Deze hervorming, welke kan bijdragen tot versterking van het gezin en tot het slagen van elke stevige en gezonde sociale inrichting, beantwoordde aan een werkelijke behoefte. Weldra bleek dan ook bij de toepassing, dat de draagwijdte er van moest verruimd worden. Om deze reden, werd in een wetsvoorstel, ditmaal ingediend bij den Senaat, op 16 April 1930 (1), verruiming van het door de wet bestreken gebied gevraagd, door de bestraffing uit te breiden tot de niet-uitvoering van de verplichtingen voorzien bij de artikelen 205, paragraaf 2, 206, 301, 340b en 340c. Dit voorstel werd gewijzigd en is de wet van 30 Mei 1931 geworden. Het misdrijf van verlating werd voortaan uitgebreid tot de verplichtingen die worden voorzien bij de artikelen 206, 301 en 340b van het Strafwetboek. Tengevolge van deze tweede wet van 30 Mei 1931, werd artikel 391bis van het Strafwetboek gewijzigd in dezer voege :

« Wordt gestraft met gevangenzetting van acht dagen tot twee maanden en met een geldboete van vijftig tot vijfhonderd frank of met slechts een dezer straffen, onverminderd, zoo daartoe termen zijn, de toepassing van meer strenge strafbepalingen, al wie, veroordeeld geweest zijnde door eene in kracht van gewijsde gegane rechterlijke uitspraak om een jaargeld tot onderhoud uit te keeren aan zijn echtgenoot, aan zijn afstammelingen of aan zijne bloedverwanten in de opgaande linie, meer dan drie maand in gebreke is gebleven de termijnen er van te kwijten. Wordt met dezelfde straffen bestraft, de niet naleving in de voorwaarden bij de voorgaande alinea voorzien, van de verplichtingen bedoeld bij de artikelen 206, 301 en 340b van het Burgerlijk Wetboek (2). Wanneer een

(1) Wetsvoorstel van den heer Pierlot. (Senaat. Gewoon zittingsjaar 1930-1931, n° 135.)

(2) Deze artikelen luiden :

Art. 206. — Schoonzoons en schoondochters zijn eveneens en in dezelfde omstandigheden onderhoud verschuldigd aan hun schoonvader en schoonmoeder; doch die verplichting houdt op : 1° wanneer de schoonmoeder een tweede huwelijk aangaat; 2° wanneer diegene van de echtgenooten die de aanverwantschap veroorzaakte en de kinderen geboren uit zijn huwelijk met den anderen echtgenoot, overleden zijn.

Art. 301. — Indien de echtgenooten elkander geen enkel voordeel verleend hadden, of indien de bedongen voordeelen niet voldoende bleken om het levensonderhoud van den echtgenoot die de echtscheiding bekomen heeft, te verzekeren, kan hem de rechtbank, uit de goederen van den anderen echtgenoot een uitkeering tot onderhoud toekennen, die het derde gedeelte van de inkomsten van dien anderen echtgenoot niet mag te boven gaan. Deze uitkeering kan ingetrokken worden ingeval zij niet verder noodzakelijk mocht zijn.

Art. 340b. — Het onecht kind kan van hem, die, gedurende het wettelijk tijdperk der bevruchting, in gemeenschap heeft geleefd met zijn

les termes de la pension, elle sera appelée devant le juge de paix à la requête de toute personne intéressée ou du Ministère public, et ce au moyen d'une lettre recommandée signée et adressée par le greffier avec accusé de réception. Le juge recueille les explications des parties et dresse du tout un procès-verbal qu'il transmet au Procureur du Roi. »

Aujourd'hui, il s'agit d'une troisième mise sur le métier. En effet, un projet de loi déposé par Monsieur le Ministre de la Justice au Sénat le 22 juin 1938, a proposé différentes modifications à la législation actuelle.

L'Exposé des motifs de ce projet fait valoir, au sujet des dispositions de l'art. 391bis actuel du Code pénal, les critiques que voici :

1° La période de carence volontaire, — longue de trois mois, — constituant le débiteur d'aliments en faute, ne commence à courir qu'après l'expiration du délai de cassation, c'est-à-dire au moment où la condamnation civile n'est plus susceptible d'aucun recours quelconque. La procédure répressive n'intervient ainsi que sept mois environ après la demande judiciaire d'aliments, — et ce dans les cas les moins compliqués, — le débiteur n'ayant pas usé de toutes les voies de la procédure civile;

2° les beaux-pères et belles-mères échappent à l'application de la loi pénale, alors que les gendres et belles-filles sont visés;

3° la loi ne prévoit point le cas où le juge de paix autorise un époux à percevoir certains capitaux ou revenus de son conjoint.

La Commission de la Justice du Sénat, au nom de laquelle M. Van Remoortel fit rapport, proposa de raccourcir encore le délai pendant lequel l'application de la loi pénale est tenue en suspens, en ramenant ce délai de trois mois à deux mois.

Elle proposa aussi d'inscrire l'art. 349 du Code civil parmi les obligations dont l'inexécution peut entraîner la sanction pénale. Cet art. 349 du Code civil prévoit l'obli-

personne die, in de voorwaarden voorzien bij artikel één, onderhoudsmiddelen verschuldigd is, meer dan drie maanden in gebreke is gebleven de termijnen van het pensioen te kwijten, wordt hij door den vrederechter ontboden ten verzoeken van belanghebbenden of van het openbaar ministerie, en dit door middel van een aangezekende brief door den griffier geteekend en toegezonden met een bericht van ontvangst. De vrederechter neemt de verklaringen van partijen af en maakt daarvan een proces-verbaal op, dat hij aan den Procureur des Konings overdraagt. »

Thans wordt de kwestie voor de derde maal op het getouw gezet. Inderdaad, in een wetsontwerp, op 22 Juni 1938, door den Minister van Justitie bij den Senaat ingediend, worden verschillende wijzigingen aan de bestaande wetgeving voorgesteld.

In de Memorie van Toelichting, van dit ontwerp, worden de volgende bezwaren geuit tegen de bepalingen van artikel 391bis van het Strafwetboek.

« 1° het tijdperk van vrijwillige tekortkoming — lopende over drie maanden — waarbij de schuldenaar van een jaargeld tot onderhoud in gebreke komt, begint pas te lopen na het verstrijken van den termijn van verbreking, dat wil zeggen op het oogenblik dat de burgerlijke veroordeeling voor geen verhaal meer vatbaar is. De strafvordering kan dus pas na zeven maanden, volgende op het verzoek om uitkeering tot onderhoud, tusschenbeide komen — en in de minst ingewikkelde gevallen — waarin de schuldeischer alle middelen van hooger beroep voor de burgerlijke rechtbank niet heeft uitgeput;

» 2° de schoonvaders en schoonmoeders vallen niet onder toepassing van de strafwet, terwijl de schoonzonen en schoondochters getroffen worden;

» 3° de wet voorziet het geval niet, waarin de vrederechter een echtgenoot machtigt sommige kapitalen of inkomsten van den anderen echtgenoot te ontvangen. »

De Commissie voor de Justitie van den Senaat, namens welke de heer Van Remoortel verslag uitbracht, stelde voor den termijn binnen welken de toepassing van de strafwet wordt geschorst, nog te bekorten, door dezen termijn van drie maanden op twee maanden te brengen.

Zij stelde verder voor artikel 349 van het Burgerlijk Wetboek op te nemen onder de verplichtingen waarvan de niet-uitvoering bestraffing tot gevolg kan hebben. Dit

pension annuelle pour son entretien et son éducation jusqu'à l'âge de 18 ans accomplis. La preuve de ces relations ne peut résulter que de l'une des circonstances suivantes :

1° De leur aveu dans des actes ou des écrits émanés du défendeur;

2° De leur caractère habituel et notoire;

3° De l'attentat à la pudeur consommé sans violence sur la personne d'une fille de moins de 16 ans accomplis;

4° De la séduction de la mère par promesse de mariage, manœuvres frauduleuses ou abus de confiance.

moeder, vorderen een jaarlijksch pensioen voor zijn onderhoud en zijne opvoeding, totdat het den leeftijd van 18 jaren heeft bereikt.

Het bewijs van deze gemeenschap kan enkel voortvloeien uit een van de volgende omstandigheden :

1° Uit de erkenning daarvan in akten of geschriften afkomstig van den verweerder;

2° Uit den geregelden en algemeen bekenden aard daarvan;

3° Uit den aanslag op de eerbaarheid, zonder geweld bedreven op den persoon van een meisje beneden den leeftijd van 16 jaren;

4° Uit de verleiding van de moeder door huwelijksbelofte, bedrieglijke handelingen of misbruik van gezag.

gation alimentaire entre adoptés et adoptants (1). Elle proposa enfin, pour le 4° et dernier alinéa du projet de loi, le texte suivant :

« Les mêmes peines seront applicables à l'époux qui se sera volontairement soustrait pendant plus de deux mois aux effets de l'autorisation donnée par le juge en vertu de l'art. 214b du Code civil après que cette autorisation aura cessé d'être susceptible d'appel ou d'opposition (2). »

Après discussion par le Sénat, ce dernier texte a été adopté dans la forme que voici : « Les mêmes peines seront applicables à l'époux qui aura volontairement soustrait aux effets de l'autorisation donnée par le juge en vertu de l'article 214b du Code civil tout ou partie des revenus, créances ou produits du travail qui sont l'objet de cette autorisation, et ce après celle-ci ne peut plus être frappée d'opposition ou d'appel. »

Bien que le texte de cette disposition ne lui paraisse pas d'une rédaction impeccable, votre Commission vous propose d'accueillir le projet de loi qui a été voté par le Sénat à l'unanimité dans sa séance du 20 juillet 1938.

Comme le Sénat est saisi en ce moment d'une réforme déjà votée par la Chambre qui autorise l'adoption des mineurs, l'extension aux adoptants et adoptés ne manquera pas, lorsque la nouvelle loi sur l'adoption sera entrée en vigueur, de présenter un intérêt pratique qu'elle n'offre pas encore aujourd'hui.

Au cours de la discussion au Sénat, il a été signalé que des tiers se prêtent souvent à aider le débiteur récalcitrant afin de lui permettre de se soustraire aux conséquences de la décision civile. C'est ainsi qu'un patron ou un associé peut, de connivence avec le débiteur, rendre celui-ci insolvable. Il n'est pas douteux que des tiers qui se prêteraient intentionnellement à une pareille manœuvre peuvent être punis comme co-auteurs ou comme complices. En effet, les articles 66 et 67 du Code pénal, de même que l'art. 71 font partie des règles générales sur les infractions et la répression. Ils trouvent donc leur application aux infractions prévues par l'art. 391bis du Code pénal.

Un membre de la Commission a proposé, sous forme d'amendement, que toute personne ayant droit à une pen-

artikel 349 van het Burgerlijk Wetboek voorziet de verplichting tot onderhoud tusschen aangenomen en aannemende personen (1). Zij stelde, ten slotte, voor het 4° en de laatste alinea van het wetsontwerp den volgenden tekst voor :

« Dezelfde straffen zijn van toepassing op den echtgenoot die zich vrijwillig, gedurende meer dan twee maanden, onttrekt aan de gevolgen van de machtiging door den rechter gegeven krachtens artikel 214b van het Burgerlijk Wetboek, nadat deze machtiging opgehouden heeft vatbaar te zijn voor hooger beroep of verzet (2). »

Na behandeling, in den Senaat, werd deze laatste tekst in den volgenden vorm aangenomen : « Dezelfde straffen zijn van toepassing op den echtgenoot die vrijwillig, aan de uitwerking van de krachtens artikel 214b van het Burgerlijk Wetboek door den rechter verleende machtiging de door die machtiging voorziene inkomsten, schuldvorderingen of opbrengsten van den arbeid geheel of gedeeltelijk onttrekt, en wel nadat tegen die machtiging geen verzet op beroep meer openstaat. »

Ofschoon haar den tekst dezer bepaling niet onberispelijk leek, stelt uw Commissie U voor het wetsontwerp bij te treden, dat door den Senaat in zijn vergadering van 20 Juli 1938 eenparig werd goedgekeurd.

Daar, voor het oogenblik, bij den Senaat een hervorming aanhangig is, die reeds door de Kamer werd aangenomen en waarbij de aanneming van minderjarigen toegelaten is, zal de uitbreiding tot de aannemende personen en aangenomen kinderen, zoodra de nieuwe wet op de aanneming in werking is getreden, ongetwijfeld een praktisch nut opleveren, wat thans nog niet het geval is.

Tijdens de behandeling in den Senaat, werd er op gewezen dat derden vaak den wederspannigen schuldenaar behulpzaam zijn om zich aan de gevolgen van de burgerlijke beslissing te onttrekken. Zoo kan een werkgever of een vennoot, met de medeplichtigheid van den schuldenaar, deze voor onvermogen doen doorgaan. Het lijdt geen twijfel dat derden die zich opzettelijk tot dergelijke middelen leenen, kunnen gestraft worden als mededaders of als medeplichtigen. Inderdaad, de artikelen 66 en 67 van het Strafwetboek, evenals artikel 71, maken deel uit van de algemeene regelen ter zake van misdrijven en de beteugeling. Zijn dus toepasselijk op de misdrijven voorzien bij artikel 391bis van het Strafwetboek.

Een lid van de Commissie stelde, bij wijze van amendement, voor dat al wie, krachtens een rechterlijke be-

(1) Art 349. — L'obligation naturelle, qui continuera d'exister entre l'adopté et ses père et mère, de se fournir des aliments dans les cas déterminés par la loi sera considérée comme commune à l'adoptant et à l'adopté, l'un envers l'autre.

(2) Art. 214b. — Chaque époux contribue aux charges du ménage selon ses facultés et son état.

A défaut par l'un des époux de satisfaire à cette obligation, l'autre époux peut, sans préjudice aux droits des tiers, se faire autoriser par le juge de paix du dernier domicile conjugal, à percevoir, à l'exclusion de son conjoint, les revenus, les créances et les produits du travail de celui-ci, dans les conditions et à concurrence d'une somme à déterminer par le juge.

(1) Art. 349. — De natuurlijke verplichting die blijft voortbestaan tusschen het aangenomen kind en zijn vader en moeder, om elkander in de bij de wet bepaalde gevallen onderhoud te verschaffen, zal geacht worden eveneens te bestaan tusschen den aannemenden persoon en het aangenomen kind onderling.

(1) Art 214b. — Elke echtgenoot draagt bij in de behoeften van het huishouden volgens zijn vermogen en zijn staat.

Voldoet een der echtgenooten niet aan deze verplichting, dan kan de andere echtgenoot, onverminderd de rechten van derden, zich door den vrederechter van de laatste echtelijke woonplaats machtiging laten verleenen om, bij uitsluiting van den eerstbedoelden echtgenoot, de inkomsten, de schuldvorderingen en de opbrengsten van diens arbeid in ontvangst te nemen, in de voorwaarden en tot beloop van een bedrag, door den vrederechter te bepalen.

sion alimentaire en vertu d'une décision judiciaire ne pouvant plus être frappée d'appel ni d'opposition, pourra s'adresser à l'assistance publique dès que la personne débitrice sera demeurée volontairement un mois sans en acquitter les termes. La Commission a estimé qu'un tel amendement sortait du cadre du projet actuel qui est une disposition d'ordre pénal. Il s'agit en réalité, dans cet amendement, d'une réforme qui se rattacherait éventuellement à nos lois en matière d'assistance publique.

A l'unanimité de ses membres, Votre Commission a adopté le projet tel qu'il nous est envoyé par le Sénat et a l'honneur de vous en proposer l'adoption.

Le Rapporteur,

H. CARTON DE WIART.

Le Président,

L. MUNDELEER.

slissing, recht heeft op een uitkeering tot onderhoud, die niet meer vatbaar is voor beroep noch verzet, zich tot den openbaren onderstand zal mogen wenden, zoodra de schuldenaar vrijwillig een maand lang in gebreke bleef de termijnen er van te kwijten. De Commissie was van oordeel dat dergelijk amendement de perken te buiten ging van het huidig ontwerp dat een bepaling van strafrechtelijken aard is. Het gaat, in dit amendement, eigenlijk over een hervorming die eventueel zou kunnen worden vastgeknoopt aan onze wetten op den openbaren onderstand.

Uw Commissie keurde eenparig het ontwerp goed, zooals het ons door den Senaat wordt overgemaakt, en zij heeft de eer U de aanneming er van voor te stellen.

De Verslaggever,

H. CARTON DE WIART.

De Voorzitter,

L. MUNDELEER.

Chambre des Représentants		Kamer der Volksvertegenwoordigers	
Session de 1938-1939	(Erratum) N° 24 (Erratum)		Zittingsjaar 1938-1939
N° 7 (S. E. 1938) : PROJET DE LOI	SEANCE du 23 novembre 1938	VERGADERING van 23 November 1938	WETSONTWERP N° 7 (B. Z. 1938)

PROJET DE LOI

modifiant la loi du 14 janvier 1928 concernant
l'abandon de famille, modifiée par la loi du 30 mai
1931.

RAPPORT

FAIT AU NOM DE LA COMMISSION
DE LA JUSTICE
PAR M. CARTON DE WIART.

ERRATUM

A la page 4, lire le 2° alinéa comme suit :

Après discussion par le Sénat, ce dernier texte a été
adopté dans la forme que voici : « Les mêmes peines
seront applicables à l'époux qui aura volontairement
soustrait aux effets de l'autorisation donnée par le juge en
vertu de l'article 214b du Code civil tout ou partie des
revenus, créances ou produits du travail qui sont l'objet
de cette autorisation, et ce après que celle-ci ne peut plus
être frappée d'opposition ou d'appel. »

WETSONTWERP

tot wijziging van de reeds bij de wet van 30 Mei 1931
gewijzigde wet van 14 Januari 1928 op de verla-
ting van familie.

VERSLAG

NAMENS DE COMMISSIE
VOOR DE JUSTITIE UITGEBRACHT
DOOR DEN HEER CARTON DE WIART

ERRATUM

Op bladzijde 4, de 2de alinea lezen als volgt :

Na behandeling, in den Senaat, werd deze laatste tekst
in den volgenden vorm aangenomen : « Dezelfde straffen
zijn van toepassing op den echtgenoot die vrijwillig, aan
de uitwerking van de krachtens artikel 214b van het Bur-
gerlijk Wetboek door den rechter verleende machtiging
de door die machtiging voorziene inkomsten, schuldvor-
deringen of opbrengsten van den arbeid geheel of ge-
deeltelijk onttrekt, en wel nadat tegen die machtiging
geen verzet of beroep meer openstaat. »